

Arrest

nr. 252 358 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is op 25 december 2015 in België aangekomen met het oog op hogere studies.

Op 14 mei 2020 werd in haar hoofde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*) genomen, waarbij haar een termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 juni 2020. Zij stelde tegen dit bevel een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het nummer 250 391.

Op 16 september 2020 werd verzoekster aangetroffen in haar woning in Gent, en werd zij gehoord door een beambte van de politie van Gent.

Ook op 16 september 2020 werd aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd, waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Op diezelfde datum nam de verwerende partij ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de thans bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 16/09/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw,:

Naam : [V.]

voornaam : [E.]

[...]

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16/09/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/05/2020 dat haar betekend werd op 24/06/2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene diende op 24/07/2020 beroep in tegen deze beslissing. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart in België te zijn sinds 16/09/2015 om te studeren. Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar Albanië omdat ze wil verder studeren en dat is in Albanië niet mogelijk. Betrokkene verklaart dat haaar beide ouders en zus ook in België verblijven. Verder verklaart ze nog enkele neven en nichten te hebben die permanent in België verblijven.

Betrokkene verklaart tevens familie in België te hebben met name haar ouders, zus en enkele neven en nichten. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Betrokkene verklaart dat

haar grootouders en enkele neven en nichten nog in Albanië wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene kwam op 25/09/2015 in België aan in het kader van haar studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 31/10/2019. Hierna werd een volgende aanvraag tot verlenging van het verblijf geweigerd. Op 14/05/2020 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 14/05/2020 werd haar betekend op 24/06/2020. Betrokkene diende op 24/07/2020 beroep in tegen deze beslissing echter onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Het gegeven dat betrokkene in België hoger onderwijs volgt in België, betekent niet dat er automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden. Betrokkene was in het bezit van een verblijfstitel in het kader van haar studies, maar deze verblijfstitel werd niet meer verlengd, daar betrokkene niet meer voldeed aan de voorwaarden voor verlenging. Betrokkene haalde namelijk niet voldoende credits. Betrokkene verklaart dat het niet mogelijk is om te studeren in haar land van herkomst. Betrokkene toont dit echter niet aan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. zij werd door de stad Gent op 24/06/2020 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 27 september 2020 is verzoekster vrijwillig vertrokken naar haar land van herkomst. Op 23 oktober 2020, bij arrest nr. 242 848, werd het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2020 door de Raad verworpen, aangezien die beslissing werd uitgevoerd en verzoekster niet aantoonde welk belang zijn nog had bij de vernietiging ervan.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij zet het middel als volgt uiteen:

“2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat aan verzoekster het haar betekende eerdere bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoekster student is en reeds sedert 2015 in België verblijft bij haar ouders, zus, neven en nichten.

Verweerder is eveneens op de hoogte van het bij de RvV ingediende en nog steeds hangende beroep.

Dat het inreisverbod als motivering enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel, doch geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, temeer daar verzoekster nog steeds in België studeert en waar tevens haar naaste familieleden wonen.

Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.

Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod enkel verwijst naar het eerder aan verzoekster betekende bevel.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens verwezen wordt naar het concrete dossier van verzoekster, noch het feit dat zij reeds religieus gehuwd is met een Belg en zij een procedure lopende heeft tegen de weigering tot voltrekking van haar officiële huwelijk.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" .

Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevelen om het grondgebied te verlaten, dat haar relatie met haar ouders en zus niet ressorteert onder art. 8 EVRM en dat de verblijfstitel in het kader van haar studies niet langer meer werd verlengd.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoekster een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw., kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

2.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd .

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster sedert 2015 in België verblijft, dat zij in België hoger onderwijs volgt en dat haar naaste familieleden (ouders en zus) in België wonen.

Bovendien heeft verzoekster beroep aangetekend tegen het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten, beroep welke nog steeds hangende is.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekster eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel wordt op de volgende wijze toegelicht:

“1.

Dat verzoekster sedert 2015 studeert in België waar tevens haar ouders, zus en enkele neven en nichten verblijven.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM, sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar Belgische partner zijn religieus gehuwd, vormen sindsdien ononderbroken een gezin en trachten ook officieel met elkaar in het huwelijk te treden, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het

belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster reeds jarenlang in België verblijft waar zij studeert en waar haar naaste familieleden wonen. Zij wil graag haar studies in België verderzetten.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar Belgische partner teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het privé- en gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat

verzoekster (en hierdoor ook haar Belgische partner) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.”

2.3. De beide middelen worden samen beoordeeld.

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.3.2. Waar verzoekster de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat deze bepaling enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, en bijgevolg niet van toepassing is op het in casu bestreden inreisverbod. Verzoekster kan de schending van dit artikel niet dienstig opwerpen, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.3.3. Verzoekster werpt op dat de verwerende partij als motivering voor de afgifte van het inreisverbod enkel verwijst naar het eerder aan haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod zodoende op een stereotype wijze werd gemotiveerd, nu nergens verwezen werd naar haar concrete dossier. Bijgevolg is het inreisverbod volgens haar niet afdoende gemotiveerd.

De Raad wijst erop dat de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Uit de motieven ervan blijkt dat het inreisverbod werd opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering –met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2020 dat aan verzoekster werd betekend op 24 juni 2020- niet werd uitgevoerd. Aldus werd toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2020. Zij wijst er wél op dat de verwerende partij op de hoogte was van het tegen die beslissing hangende beroep bij de Raad.

De Raad stelt vast dat verzoekster eraan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing werd verwezen naar dit beroep, als zijnde niet schorsend. Niet alleen werd er dus wel degelijk rekening mee gehouden, bovendien brengt verzoekster geen concreet argument bij waaruit blijkt dat het standpunt van de verwerende partij dat het beroep niet schorsend is niet correct zou zijn. In die optiek kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij omwille van het hangende beroep geen uitvoering had moeten geven aan het bevel van 14 mei 2020. Derhalve toont zij niet aan dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in welk geval de verwerende partij ertoe gehouden is een inreisverbod op te leggen. De verwijzing naar het niet uitvoeren van een vroegere verwijderingsbeslissing volstaat dan ook om over te gaan het opleggen van een inreisverbod. Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt niet dat een verdere motivering, vereist is voor de afgifte van het inreisverbod *an sich*. De verwijzing naar de "specifieke omstandigheden van het geval" in het eerste lid van de eerste paragraaf heeft betrekking op het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoekster toont niet aan dat het inreisverbod ten onrechte werd opgelegd of dat erover niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

2.3.4. Wat betreft de duur van het inreisverbod voert verzoekster aan dat niet is gemotiveerd waarom haar een inreisverbod voor drie jaar moet worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet bereikt zou kunnen worden met een inreisverbod van kortere duur. Zij wijst erop dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, en dat ingevolge artikel 74/11, §1, eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld moet worden door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Volgens verzoekster is er een kennelijke wanverhouding tussen de duur van het opgelegde inreisverbod en het feit dat zij sedert 2015 in België verblijft, dat zij in België hoger onderwijs volgde en dat haar naaste familieleden ook in België wonen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de opgelegde duur van drie jaar perfect compatibel is met artikel 74/11, §1, tweede lid, dat voorziet dat in de daarin vermelde gevallen de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij omstandig heeft gemotiveerd over de specifieke situatie van verzoekster, en een inreisverbod van drie jaar proportioneel heeft geacht, rekening houdend met het feit dat zij niet meer voldeed aan de voorwaarden van haar verblijfstitel in het kader van haar studies, dat zij niet aantoonde dat het niet mogelijk is om te studeren in haar land van herkomst, dat zij verklaart geen medische problemen te hebben, dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven hoewel zij geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, en gelet op het belang van de immigratiecontrole.

Dat het zou gaan om een automatische toepassing van de maximumtermijn van drie jaar, zoals verzoekster betoogt, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het gegeven dat gemotiveerd moet worden waarom wordt geopteerd voor een bepaalde termijn, impliceert verder niet dat ook moet worden gemotiveerd waarom een kortere termijn niet zou volstaan. Het komt aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk is of, zoals zij aanvoert, in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster wijst ter zake op het feit dat zij religieus gehuwd is met haar Belgische partner, met wie zij sindsdien ononderbroken een gezin vormt en waarmee zij ook officieel in het huwelijk trachtte te treden. Daarnaast voert zij aan dat zij reeds jarenlang in België studeert en haar studies hier graag wil verderzetten, en dat haar naaste familieleden hier wonen. Dit alles toont volgens verzoekster het bestaan van een door artikel 8 EVRM beschermd privé- en gezinsleven in België aan, en zij stelt dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door de verwerende partij bij een belangenafweging in overweging zijn genomen. De motivering van de bestreden beslissing omvat volgens haar geen enkele proportionaliteitstoets. Zij betoogt dan ook dat het inreisverbod disproportioneel is, nu het beoogde doel ervan geenszins evenredig is met de nadelen die het voor haar en haar Belgische partner teweegbrengt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat uit het verslag van het gehoor dat plaatsvond op 16 september 2020 blijkt dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van een gezinsleven met een Belgische partner, zodat het de verwerende partij niet ten kwade geduid kan worden hierover niet te hebben gemotiveerd. Overigens moet worden vastgesteld dat zij in het huidige verzoekschrift weliswaar beweert, maar op geen enkele wijze aantoont dat zij een Belgische partner heeft, hem zelfs niet identificeert, laat staan aantoont dat zij met hem een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou hebben.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging en een verantwoording heeft gegeven in het licht van artikel 8 van het EVRM voor wat betreft de specifieke omstandigheden van verzoekster voor zover die gekend was aan de verwerende partij. In de beslissing wordt met name toegelicht dat verzoekster verklaard heeft dat haar beide ouders, haar zus, en enkele neven en nichten, ook in België verblijven, maar dat zij geen aanvullende elementen van afhankelijkheid heeft aangetoond. Zodoende is volgens de verwerende partij niet aangetoond dat verzoekster in België een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- of

gezinsleven heeft met deze familieleden. Nu zij bovendien uitgelegd heeft dat haar grootouders en enkele neven en nichten nog in Albanië wonen, vormt een terugkeer naar dat land, aldus de verwerende partij, geen schending van artikel 8 van het EVRM. Waar zij, tot slot, aanvoert dat zij jarenlang in België heeft gestudeerd en haar studies hier graag wil verderzetten, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verblijfstitel die zij had in het kader van haar studies niet werd verlengd nu zij niet meer voldeed aan de voorwaarden voor verlenging. Het gegeven dat zij thans niet meer gerechtigd is om in België te studeren is dus niet het gevolg van de thans bestreden beslissing. Daarenboven heeft de verwerende partij er ook nog op gewezen dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij niet in haar land van herkomst kan studeren.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster in haar verzoekschrift een uitgebreide theoretische uiteenzetting geeft over de vereisten van artikel 8 van het EVRM, maar geenszins *in concreto* aantoonde waarom voormelde overwegingen van de verwerende partij, die raken aan haar beweerde gezins- en familieleden en haar privéleven niet deugdelijk zouden zijn of, in weerwil van wat de verwerende partij stelt, er alsnog een schending zou voorliggen van artikel 8 van het EVRM. Aangezien de bescherming die is voorzien door deze bepaling niet absoluut is, komt het aan verzoekster toe om op concrete wijze aan te geven waar de verwerende partij in de fout is gegaan bij haar belangenafweging, hetgeen zij nalaat te doen.

Verzoekster toont verder ook niet aan met welke elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dus niet.

2.3.5. Tot slot kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor deze duur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

2.3.6. Samengevat moet worden vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen, en evenmin dat ze niet afdoende gemotiveerd is of in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

2.4. De door verzoekster aangevoerde middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS